Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Yıl 3, Sayı: 9 (33)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Eylül 1976

Ege'deki bunalım, emperyalizmin, gerici-faşist karması hükümetin çıkarınadır. Halkımızın, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımızın zararınadır.

10 Eylül

Türkiye Komünist Partisi, 10 Eylül 1920 yılında 1. Kongresini yaptı. İşçi sınıfı, bununla yepyeni bir savaş örgütüne kavuştu. Eline yepyeni bir savaş silâhı aldı. Sınıf savaşları yeni bir düzeye, tarihsel bir aşamaya yükseldi.

TKP, 56 yıllık bir savaş sürecinden geçti. Bu süreç, yağdan kıl çeker gibi olmamıştır. Bu savaş süreci, kimi zaman kırankırana, kanlı olmuştur. Komünistler, partimiz, savaşların içinde yoğruldu, çelikleşti. Savaş deneyleriyle pişti.

Parti, kurtuluş savaşları içinden çıkageldi. Kimi zaman durakladı, kimi zaman geriledi. Ama durmadı, ilerledi. Acı, tatlı büyük deneyler edindi. Ve bugün Türkiyede en çok yığınlar arasında, kamuoyunda sözü edilen, sözü dinlenen, saygınlığı sürekli artan bir parti durumuna yükseldi.

Bunun nedeni, işçi sınıfının çıkarlarını, emekçi yığınların, halkın çıkarlarını, ulusal çıkarları özverilikle savunmasıdır. Emperyalist ezgiye, Amerikan könleliğine, gerici, işbirlikçi burjuvazinin, egemen sınıfların baskılarına karşı savaşta ön sıralarda savaşmasıdır. Proletarya enternasyonalizmini böylesi bir savaşla sürdürmesidir. TKP, bu çetin, uzun savaşlarla, dünya komünist hareketinin kopmaz ve savaşkan bir kolu olduğunu pırıl pırıl ortaya koydu.

Burjuvazi, azılı gerici güçler, bunların hükümetleri, TKP'ni ezmek, yok etmek için ellerinden geleni arkalarına koymadılar. Onu «yasakladılar». Zindanları komünistlerle doldurdular. Halkımızın en yiğit oğullarını öldürdüler. Barbar yasalar çıkardılar. Hiç biri para etmedi «TKP'ne özgürlük!» haykırışları yurdun her köşesine yayılıyor. Bu yığınların gür sesleri işbirlikçi burjuvaziyi, gerici, faşist karması hükümetin başındakileri deliye çeviriyor.

10 Eylül, halkımızın kurtuluş yolunu aydınlatıyor. Kurtuluş yakındır. Yaşasın TKP! Yaşasın 10 Eylül!

Bildiri

Gerici, emperyalist NATO'ya egemen çevreler Ege'de gerginliği durmadan körüklüyorlar. Bölgemizde barışı, güvenliği, iyi komşuluk ilişkilerini torpilleme yolunda yürüyor, silâhlanma yarışına yeni bir hız veriyorlar. Bu gerginliği, Ege'de «sahanlık», «kara suları», «petrol arama» sorunları etrafında örüyorlar.

Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun dünya barış ve güvenliğini güçlendirme politikasının başarılar kazandığı, dünya ve Avrupa kamuoyu tarafından benimsendiği bir sırada, Helsinki Konferansının arkasından, Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin barış, güvenlik ve sosyal ilerlemeyi, komünist ve işçi hareketinin birliğini güçlendiren Berlin Konferansından sonra, Ege'de gerginliği ve harp kışkırtıcılığını daha da artırmaları şu gerçekleri bir daha doğruluyor: Emperyalizm ve Türkiye'deki işbirlikçileri, en gerici, en sömürücü çevreler, bölgemiz ve dünya barışının düşmanı, saldırgan bir politikanın kışkırtıcılarıdır. NATO bir harp, gerginlik ve kışkırtma ocağıdır. NATO'ya egemen çevreler, paktın üyeleri arasında bile bu gerginlik ve saldırganlık politikasını uyguluyorlar. Üyeleri birbirine düşürüyorlar. Onlar arasında çok tehlikeli bir çatışma, kışkırtma sürecini sürdürüyorlar.

Türkiye'de işbirlikçi çevreler, bunların gerici, faşist karması hükümeti, emperyalizmin bölgemizdeki barışı torpilleme politikasını desteklemeyi ve uygulamayı dayandıkları zümrelerin çıkarlarına uygun buluyorlar. Orduyu Kıbrıs'a sürenler, Ada'yı bölmeyi öngören aşırı gerici çevreler, bugünlerde orduyu Ege kıyılarına yığıyor, Yunan adalarına dalma niyetlerini gizlemiyorlar. Başbakan Demirel ve yandaşları bu amaçlarını sık sık açıklıyorlar.

Amaçları nedir? Kamuoyunu, halkı, ulusal demokratik, anti-emperyalist yönlerden, savaşımdan başka yönlere çevirmek, gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketini, özellikle işçi hareketini durdurmak, frenlemek, işçi sınıfının sendikal politik haklarını budamak, faşizme daha kolay tırmanmak, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni dayatmak ve yeni bir sıkıyönetime gitmektir. Emperyalizme yeni ödünler vermektir. Emperyalist tekellere daha geniş sömürü olanakları açmaktır. Hükümet daha geçenlerde Ege'de Türkiye'nin sahanlığında sekiz bölgede petrol arama iznini uluslararası petrol tekellerinden Shell'e verdi. Bunun yanısıra emperyalist tekellere memlekette yeni yeni yatırımlar yapmak olanakları sağladı.

Buna benzer bir gelişme Yunanistan'da da vardır. Böylece bunalımın nedenlerinden birinin de emperyalist tekeller arasındaki çıkar boğuşması olduğu görülüyor.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kışkırttığı bu bunalım, halkımızın ulusal çıkarlarına tamamen aykırıdır.

Çıkar yol: Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin önerisini uygulamak, yani Yunanistan Hükümeti ile konuşmalara girişmek, bütün kışkırtmalara, harpçı, şovenist meydan okumalara hemen son vermek, bunalıma barışçı yollardan çözüm yolu aramaktır.

Türkiye Komünist Partisi, bugünkü hükümetin ve onun arkasında duran yerli yabancı egemen çevrelerin bütün ulusal sosyal sorunlarımız için olduğu gibi, Ege sorununu da çözümlemenin, sınıfsal ve zümresel, halk düşmanı politikasına ters düştüğüne, bundan ötürü de Türkiye ve Yunanistan halklarının çıkarlarına uygun bir çözüm yoluna gitmeyeceğine inanmaktadır.

Ancak anti-emperyalist, demokratik güçlerden kurulu bir hükümet böylesi bir çözüm yolunu bulabilir. Demokratik, anti-emperyalist, halkçı bir iç politika ve barışçı bir dış politika uygulayabilir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

26. 8. 1976

TKP, bugün faşizme tırmanma yolunu tutan halk düşmanı hükümetin alaşağı edilmesi, yerine ileri, demokratik bir erkin, hükümetin getirilmesi için işçi sınıfının, bütün halkçı güçlerin, örgütlerin yürüttükleri savaşımı bundan böyle de örgütleme çizgisinden yürüyecektir.

Dayanışma bildirisi

17 Avrupa kapitalist ülkesinin komünist ve işçi partileri, Lübnan'da emperyalizmin ve saldırgan İsrail siyonistlerinin desteğini alan iç gericiliğin kardeş kanı dökmesi ve Suriye'nin ülkenin iç işlerine karışması üzerine bir ortak bildiri yayınladılar. Lübnan ve Filistin demokratik güçleriyle dayanışmalarını açıkladılar.

Bildiride şöyle denmektedir: «Lübnan'da sürüp giden anlaşmazlıklar trajik bir nitelik almaktadır. Lübnan ve Filistin demokratik güçlerine karşı öldürücü saldırılar düzenleniyor, sivil halk büyük acılar çekiyor. Bugüne kadarki arabuluculuk ve barış uğrundaki girişimler başarısızlıkla sonuçlandı.

Bu durum karşısında, Suriye Arap Cumhuriyeti yöneticilerine, Lübnan'daki Suriye birliklerinin geciktirilmeden geri çekilmesinin ve her tür müdahaleye son verilmesinin, Lübnan bunalımının, Lübnan'ın egemenlik ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilerek izlenecek tek barışçı çözüm yolu olduğuna dair kanımızı ifade ederiz.»

17 Avrupa kapitalist ülkesi Komünist ve İşçi Partilerinin impaladığı bu bildiride Türkiye Komünist Partisi'nden başka Avusturya, Belçika, Danimarka, Finlandiya, Fransa, İngiltere, İrlanda, İspanya, İsveç, İsviçre, İtalya, Kıbrıs, Lüksemburg, Norveç, San Marino ve Yunanistan Komünist ve İşçi Partilerinin imzası bulunmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi, Lübnan ve Filistin demokratik güçleriyle bu dayanışma bildirisine katılmasının yanısıra, Orta Doğu'da gerginliğin artmasının ve iç savaşların nedeninin Amerikan emperyalizmi ve NATO'cu çevreler, onların dünya barışını tehdit eden politika ve eylemleri olduğunu belirtti.

Olimpiyatların aynasında

1976 Yaz Olimpiyat Oyunları, sosyalist ülkelerin bu alandaki başarılarını da belleklere yerleştirerek geçmişe karıştı. Montreal yarışmalarına 11'i sosyalist ülke olmak üzere 89 devlet katıldı. Bu 11 sosyalist ülkeden 6'sı başta gelen 10 ülke arasında yeraldı. Sovyetler Birliği Olimpiyat birincisi oldu. Sosyalist Almanya ikinci yeri aldı. Polonya 5. Romanya 6. Bulgaristan 8. Macaristan 9. oldu. 21. Yaz Olimpiyatlarına katılan devletlerin ancak 8'de birini oluşturan sosyalist ülkeler, dağıtılan tüm puanların %54, 5'ini, madalyaların ise %56,5'ini kazandılar. Memleketlerindeki sosyalist düzenin üstünlüklerinden birini daha kanıtladılar.

Sosyalist ülkelerin bu kesin başarısına karşı burjuva propagandası geniş bir yalan-dolan kampanyası açtı. Hiçbir kanıta, belgeye dayanmayan suçlamalarla, sorunun özünü örtbas etmeye yeltendiler. Bu sorunun özü ise sınıfsaldır. Düzen meselesidir.

Bu gerçeği görmek için, Türkiye takımının Olimpiyatlardaki durumunu gözönüne getirmek yeterlidir. Bu başarısızlıktan ötürü sporcularımızı suçlayanlar, boşuna bir gayret içindedirler. Gerçekleri görmek, üstüne varmak gerek. Kapitalist dünyanın bunalımları, spor alanına da yansıyor. Bizde spor profesyonellik perdesi altında sömürü ve yozlaştırma yönünde kullanılır. Büyük spor kulüpleri, büyük şirketlerin elindedir. Bunlar vurguncu, talancıdır. Seyircileri sayarlar.

Büyük spor kulüpleri, bunlardaki simsarlar, ayni zamanda gerici partilerin bu alandaki uzantısıdır. Ülkü Ocaklı, MHP'li faşist komandoların «spor kampları»nda eğitildiklerini unutmayalım. Bu spor sömürücüleri yığınların gözlerini ulusal politik olaylardan çekmek için, gösterme spor olayları yaratır, aşırı reklamla «yıldız» sporcular çıkarma, adam satın alma, adam yıpratma gibi yöntemler uygularlar. Sporcularımız kısa vadeli hesaplarla kullanılıp bir köşeye fırlatılır. Birçok spor forumlarında ülkemize madalyalar kazandıran güreşçilerimiz gibi, «yıldızları sönünce» yoksulluğa terkedilir.

Sosyalist ülkelerde ise her insanın kafaca ve bedence sağlıklı yetiştirilmesi devlet politikası gereğidir. Bu ülkelerde spor, toplumun sağlıklı gelişmesinin de bir aracıdır. Sporun her alanı, bilimsel yeniliklerden yararlandırılır. Sosyalist ülkelerin Olimpiyatlardaki başarıları bir rastlantı değil, toplumsal bir olgudur.

Bu olgu, TKP'nin Programında yeralan: «Gençliğin bedence ve fiziksel gelişmesini sağlamak için, yığınsal spor ve kültür hareketlerine özel bir önem verilmelidir» uyarısının doğruluğunu ortaya koyuyor.

«TKP'NIN SESİ» radyosunun yayınlarını hergün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 11'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

Yalancının mumu...

Demirel ve ortakları, tekelci, gerici basın ve faşist Karataş'ın elindeki TRT, Türkiye'nin ekonomik durumu üstüne bir yalan kampanyasına giriştiler. Bunlar yalan söyleme yarışı sürdürüyorlar. Demirel, 17 ay önce temeli atılan bir fabrikanın ikinci kez temelini atarken «triliyonluk yatırım projeleri»nden söz etti. Demirel'den aşağı kalmıyan Erbakan da, 200 fabrikadan, 100 bin tanktan, motordan dem vurdu. Ticaret Bakanı Başr Maliye Bakanı Ergenekon'da «dilin kemiği yok» deyip, biri ihracatın artacağı, öteki de enflâsyonun, fiyat artışlarının önleneceği mavalını savurdular. 1930'lar Almanyası'nın «Göbels Radyosu»nu andıran «Karataş'ın TRT'si» bu yalan şampiyonlarının demeçlerini sürekli yayıyor.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanar, derler. Gerçekten de bu halk düşmanı hükümetin programı ve propagandası yalan üzerine kurulmuştur. Demirel-Erbakan takımı, bir avuç kasırga vurgurcunun, yerli-yabancı sermaye çevresinin rüşvet yiyici Amerikancı paşaların vurgun ve talanını böylesi yalanlarla gizlemeye çalışıyorlar. Yalana ve en iğrenç, iftiralara dayanan anti-kamünizme bunun için dört elle sarılıyorlar. Triliyonluk, 200 fabrikalık yatırımlardan söz edenler, bunları hangi kaynaklara dayanarak gerçekleştireceklerini söyliyemiyorlar. Söyliyemezler.

Öyle ise bu yalan kampanyasını niye sürdürüyorlar? Aç, evsiz barksız, işsiz bıraktıkları milyonlarca yurttaşın kafasını iyice karıştırmak oyunu var bunun altında. Bu yığınlara: «Fabrikalar kurulacak, size iş açılacak» kanısını yaymak istiyorlar. NATO harcamalarını, halk düşmanı politikalarını «şirin» göstermeye çalışıyorlar. Faşizme tırmanışlarını, kanlı terörü böylesi bir palavra kampanyasıyla atbaşı yürütüyorlar. Gerici-faşist karması hükümet ne yapsa nafiledir. Yıkılacaktır.

Yurdumuzun bugünkü düzeyden ileriye doğru sıçraması, daha hızlı tempolarla endüstrileşmesi için, şüphesiz, büyük olanakları vardır. Ama bu olanakları harekete geçirebilmek için herşeyden önce emperyalizmin sömürü ağından kurtulmak, ekonomik bağımsızlık, toplumsal ilerleme yolunu tutmak gerekiyor. Bu ise bir palitik erk sorunudur. İşçi sınıfının öncülüğünde ki ulusal, demokratik güçlerin erki ele almasıyla yurdumuzun önündeki başlıca engeller yıkılabilir. Gerçek bir endüstrileşme ile halka genlik sağlanabilir. TKP, ülkemizin kalkınmasının, halkımızın yoksulluktan kurtulmasının, yapılacak köklü, demokratik dönüşümlerle, emperyalizme ve bugünkü düzene, hükümete karşı bütün demokratik güçlerin birlikte yürüteceği savaşla sıkı sıkıya bağlı olduğu görüşündedir.

Ordu ve devrimci hereket

Silâhlı kuvvetlerde önemli gelişmeler oluyor. Yüksek Askeri Şura 30 Ağustos'da açıklanacak emeklilik ve atama işlemleriyle ilgili toplantısını yaptı. Bu, aynı zamanda, Demirel Hükümetinin faşizme tırmanışta cephe gerisini güçlendirme gayretlerine sahne oldu. Birçok ilerici subayın emekliye ayrılmasına karşılık, yine de Demirel Hükümeti tam istediği sonucu alamadı.

Silâhlı kuvvetler içinde birbirine zıt iki süreç gelişiyor: Bir yanda ordunun subay kadrosunu sınıfsal bakımdan burjuvalaştırma ve politik bakımdan faşistleştirme süreci. Ordunun subay kadrosunun burjuvalaştırılması sürecinde OYAK başlıca rolü oynuyor. Bu askersel holding aracılığıyla, silâhlı kuvvetlerin üst komuta kademeleri yerli holdinglerle, bankalarla, emperyalist tekellerle doğrudan işbirliğine ve çoğu zaman da bütünleşmeye yönelmiştir. Ordunun içte yerli, yabancı tekellerle bütünleştirilmesinin yanı sıra, dışta emperyalist ülkelerin harpçi, militarist örgütlerine bağımlılığı da NATO ve SENTO gibi askersel bloklorla sağlanmıştır.

Öte yanda, subay kadrosunun çoğunlukla orta katmanlardan gelmesi, yüzbinlerce emekçi çocuğunun varlığı ve ordunun ulusal kurtuluş gelenekleriyle belirlenen anti-emperyalist, demokratik süreç gelişiyor.

Ordunun bu karmaşık yapısı militarist kliklé, yurtsever general ve subaylar arasında, burjuvalaşan bazı subay kadrolarıylo, astsubay ve erler arasında, ordunun ulusal güvenliği savunma görevleriyle emperyalist devletlere ve bloklara bağımlılığı arasında, ezici çoğunluğu bakımından halk çocuklarından oluşmasıyla halka karşı kullanılması arasında gittikçe sertleşen çelişmelerle belirleniyor.

Ordu içinde birbirine karşıt süreçlerin ve çelişmelerin varlığından TKP şu sonucu çıkarıyor: İşçi sınıfı hareketi, tüm demokratik güçler, komünistler ordu içinde ilerici süreçlerin gelişmesi doğrultusunda uyarma, aydınlatma ve örgütlenme çalışmalarını geliştirmelidirler.

TKP'nin ordu konusundaki politikası işçi sınıfının ve devrimci hareketin çıkarlarıyla uyumludur. Bu politika hem partinin kendi eylem programının ilkelerine, hem de Lenin'in öğütlerine uygundur. TKP, Lenin'in dediği gibi, «silâhlı kuvvetler içinden de devrimci ordu birliklerinin çıkabileceğini» söylüyor.

Silâhlı kuvvetler içindeki yurtsever subayların, erlerin yeri halkımızın yanındadır. Anti-faşist, anti-emperyalist cephenin içindedir.

Yankı...

Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansı, bütün ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de derin yankılar uyandırdı. İşçi sınıfımızın ve partimizin sıralarında, bu konferansın proletarya enternasyonalizmini güçlendiren kararları coşkunlukla karşılandı. Özellikle TKP ve diğer demokratik güçlerle ilgili eşsiz değerdeki dayanışma örneği derin gizlilik koşullarında çalışan komünistlere baskı altındaki demokratik güçlere büyük bir güç verdi.

TKP MK Politik Bürosu'nun bildirisinde de denildiği gibi, «Bu konferans, açıklanan belge halkımıza, işçi sınıfına, emperyalizme, işbirlikçi, gerici büyük burjuvazinin, erki elinde tutan çevrelerin, halk düşmanı hükümetin zorbalıklarına karşı savaşta yol gösterici niteliktedir».

Konferansın etkileri şimdiden duyulmaya başladı. Hükümetle, parlamento içindeki ilerici karşınlık arasındaki tartışmalarda giderek TKP'nin üzerindeki yasağın başlıca konu olmasında, iç etkenlerin yanısıra, konferansın etkisi inkâr edilemez. İlerici basının, TKP üzerindeki yasağın kaldırılmasını daha yoğun ele almasında yine konferansın payı vardır.

Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı işçi sınıfı ve emekçi halkın bilinçli kesimlerinin sıralarında ne denli büyük bir onay kazandıysa, gericiliğin arasında da öylesine büyük bir öfke ve çoğu zaman da korku doğurdu. Hürriyet gazetesinden, faşist MHP'nin yayın organlarına kadar, gerici-faşist basın TKP'ne karşı azgın bir iftira, gözden düşürme kampanyası açtı. Anti-komünizm sınırsız bir saldırıya geçti.

Her zaman olduğu gibi, bu anti-komünizmin gönüllü borazanlığı görevini yine Maocular üstlendiler. TKP'nin «proletarya enternasyonalizmi» terimini açık sözlülükle savunmasına karşı dişlerini gösterdiler. Böylece gerici özlerini, milliyetçi-şoven tutumlarını bir kez daha ortaya koydular.

TKP'den kovulan provokatörler de Maocuların kervanına katıldılar. Onlar da, enternasyonal komünist hareketin TKP'ne gösterdiği dayanışmayı gözden düşürmek için TKP'ne, onun programına karşı arsızca saldırıya geçtiler. TKP'nin illegal olmasından cesaret alarak partinin tarihini, programını ters göstermeye yeltendiler.

...Suskunluk

Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansı, legal sosyalist akımda, bu akımın en geniş tabanında sevinçle karşılandı. Buna karşılık bazı yönetici çevreler konferans üzerine ikili bir tutum takındılar. Bir yandan, tumturaklı sözcüklerle konferans kararlarını övdüler ve bazı kardeş partilerin konuşmalarına yer verdiler. Öte yandan da, konferansın ülkemizdeki ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımıyla ilgili çağrısını ve TKP adına yapılan konuşmayı, bu konuşmadaki tutarlı enternasyonalizmi susarak geçtiler.

Bu suskunluğun nedeni nedir? Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin TKP'ne ve aralarında legal sosyalist akıma bağlı nice emekçinin de bulunduğu tüm ulusal, demokratik güçlere gösterdiği bu somut dayanışma, sözü bile edilmeyecek ölçüde değersiz midir? Yoksa, legal sosyalist akımdaki bazı kimseler, «TKP'ne özgürlük» ve «Tüm demokratik güçlerle dayanışma» çağrısını, politikalarının uluslararası komünist hareket sıralarında yadsınması olarak mı görüyorlar? Eğer öyle ise, ya hiç zaman yitirmeden bu yadsınan, mahkûm edilen politikayı bırakırlar; böylece enternasyonal komünist hareketin doğrultusuyla çelişkiden kurtulurlar ve komünist hareketi bölme girişiminde bulunmayan tutarlı legal sosyalist devrimciler olurlar. Ya da, şimdiki politikalarında direnirler. O zaman da, dalkavukça enternasyonalistlik tutumunu bırakırlar. «Milli sosyalistlik»lerini açıkça ilân ederler. Kardeş komünist partilerinin işçi sınıfımızla, tüm demokratik güçlerle dayanışmasını hasıraltı etmeye çalışan kimselerin önünde bu iki yoldan başkası yoktur.

Komünistler, küçük bir azınlığın, kendi dar grup çıkarları için proletarya enternasyonalizmi silâhını adeta bir dış politika konusu haline getirmelerine seyirci kalamazlar. Legal sosyalist akıma bağlı yığınlar arasında Marksizm-Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine karşı derin bir ilgi ve yakınlık vardır. Komünistler bu yığınlarla birleşmek için her türlü savaşımdan bir an bile geri durmazlar. Baş düşman ile ideolojik karşıtlarını; oportünist yöneticiler ile yığınları birbirine karıştırmazlar.

TKP, proleter enternasyonalizmine sımsıkı bağlılığı, Türkiye halkının emperyalizme karşı savaşında gerçek özgürlüğü için, dar burjuva ulusçuluğu görüşüne, bu zehire karşı güçlü bir savaş aracı olarak görür.

(TKP'nin Eylem programından)

Lenin köşesi

Yığınlar arasında çalışma

V. İ. Lenin, komünistlerin yığınlar arasında çalışmalarını sürekli genişletmeleri, derinleştirmeleri gerektiğini belirtir. Ve der ki: *«Her sosyal grubun kendi özel sorunları vardır. Eğer bunlar atlanırsa bu insanlar partinin sesine kulak vermezler. Her grubun genel sorunlara kendi özel yanaşımı vardır. Bunun için de komünistler halkın tüm sınıfları arasına girmelidirler, tüm alanlarda çalışmalıdırlar.» (Tüm yapıtları, c. 6, s. 79.)*

Lenin, komünistlerin her şeyden önce işçi sınıfı örgütleri içinde, fabrikalarda çalışmalarını ister ve şöyle der: *«Bizim için fabrika örgütlerinin özel bir önemi vardır. Çünkü büyük fabrikalardaki örgütlü işçiler hareketimizin ana gücünü oluşturur. Her fabrika bizim kalemiz olmalıdır.» (C. 7, s. 15.)*

Lenin, komünistlerin tüm sendika örgütlerinde çalışmaları gerektiğini belirtir ve aşırı «solcuların» komünistlerin gerici sendikalarda çalışmamaları ve çalışamıyacakları yollu savlarını şiddetle yererek şöyle der: *«Gerici sendika örgütlerinde çalışmamak demek, gerektiği kadar gelişememiş, yahutta geri kalmış işçi yığınlarını gerici önderlerin, burjuvazi ajanlarının, işçi aristokratlarının, yahutta burjuvalaşmış işçilerin elinde bırakmak demektir . . . Komünistler, yığınlara yardım edebilmek, yığınların sempatisini, desteğini kazanabilmek için güçlüklerden yılmadan, sendikaların başını tutanların (ki bunlar genellikle oportünist, şovenisttir, çoğu hallerde burjuvazi ve polisle dolaylı ve dolaysız bağlıdırlar) hiç yoktan hırgür çıkarmalarından, çelme takmalarından, hakaretlerinden ve izlenmelerinden korkmadan mutlaka yığınlar arasında çalışmalıdırlar. Proletarya ve yarı-proletarya yığınlarının bulunduğu her yerde, tüm topluluklarda, derneklerde, birliklerde ve kurumlarda sistemli, inatla, ısrarla, sabırla propaganda ve ajitasyon yapabilmek için özverili çalışmayı, olağanüstü büyük engelleri aşmayı başarmalıdırlar.» (C. 41, s. 36.)*

Lenin, bu sendikaların başını tutan gerici yöneticilere karşı kesin bir savaşım verilmesini belirtir. Bunlara karşı savaşım amansızca yürütülmelidir, bu savaş oportünist, sosyal-şovenist önderleri sendikalardan kovuncaya kadar sürdürülmelidir, der.

Bizde de bu savaşım Türk-İş'in başındaki satılmış sendikocıların oradan kovulmasına kadar sürdürülecektir.

Leninci ilkelere sımsıkı bağlı olan komünistler, işçi sınıfının en yığınsal örgütlerinden olan, kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması temelinde hep birlikte savaşım veren çeşitli görüşlere sahip işçileri birleştiren sendikaların günlük çalışmalarına aktif olarak katılmalı, sendikaların çalışmalarının işçi sınıfının çıkarlarına uygun olması, işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanmaşı uğrunda savaşım vermelidirler.

Öğretmen kurultayları

Temmuz ayının ikinci yarısında Ankara'da öğretmenlerin iki kongresi yapıldı. Biri, İlkokul Öğretmenlerinin Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı Kongresi. İkincisi, 120 bin öğretmeni çatısı altında toplıyan TÖB-DER'in 3. Olağan Kongresi.

Her iki kongre de, öğretmenlerin ilerici konumu ve tutumu karşısında gerici, zorba güçlerin öğretmenlerin üzerindeki baskı ve saldırı denemelerine sahne oldu. Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı Kongresinde yönetimi TÖB-DER'li öğretmenler kazandı. Bu başarı karşısında bir arpalık saydıkları kuruluşun ellerinden gitmesini, yurtsever öğretmenlerin denetimine girmesini hazmedemiyenler komandoları öne sürdüler, tehdit yağdırmaya başladılar.

İkinci kongrede ise, komandoların yerini MİT'in başka ajanları, Maocular aldı. Kongreyi istedikleri yöne çekmek için çaba harcadılar, provokasyon yaptılar.

Kongrede öğretmenlerin mesleksel sorunları yanında ülke sorunları, faşist tırmanışa karşı yurtsever güçlerin, ilerici, demokratik kuruluşların, emekçi halkın eylem birliği üzerinde duruldu ve bu yönde kararlar alındı. Bu kararları şöyle özetliyebiliriz: Öğretmenlerin örgütsel birliğini sağlamak, öğretmenlere yönelik baskı ve saldırılara karşı öğretmenlerin can ve iş güvenliğinin sağlanması için tüm güçlerini birleştirmek. 141, 142 ve diğer anti-demokratik yasalara karşı mücadele etmek. Gerici eğitim düzenini demokratlaştırmak için uğraş vermek. MC gericiliğine karşı mücadele etmek. Grevli toplu sözleşmeli sendikal hakların elde edilmesi için ayni uğraşı veren tüm demokratik kuruluşlarla, sendikalarla ve siyasal güçlerle birlikte çalışmak yolunda çabalar göstermek.

Bu bakımdan, örgütün daha bir sıra iç sorunları olsa da, her iki kongre Türkiye emekçi hareketinde, ilerici güçlerin ileri demokratik savaşımında ileri birer adım olmuştur.

Taban fiyatlar

Sömürü ve soygun düzeninde taban fiyatlar da bir avuç vurguncunun çıkarlarına göre düzenlenir. Demirel Hükûmetinin tütün, pamuk, buğday, şeker pancarı, fındık ve öteki tarım ürünleri için saptadığı taban alım fiyatları bugün milyonlarca küçük ve orta üreticiyi perişan ediyor. Buna karşın büyük toprak ağaları, çiftlik beyleri, ırgat olarak çalıştırdıkları tarım işçilerinin alın terini sömürerek, hükümetin sağladığı kredilerden, vergi indiriminden büyük ölçüde yararlanarak ucuza elde ettikleri ürünü tavan fiyattan satmaktadırlar. Çukurova'da, Orta Anadolu'da uygulanan buğday alımları bunu açıkça gözler önüne serdi.

Bilindiği gibi ülkemizde buğday, halkımızın bu temel gıda maddesi, Toprak Mahsulleri Ofisince alınmaktadır. Büyük patron ve toprak ağalarının karma hükümeti, buğday taban fiyatlarını saptamadan önce Ofisin çeşitli il ve ilçelerdeki alım merkezlerinin başına AP'li ve MSP'li kişileri yerleştirdi. Alım kampanyası başladığında Ofis, önce büyük çiftlik sahiplerinin, toprak ağalarının buğdayını 260 kuruştan satın aldı. Sıra orta ve küçük üreticiye gelince fiyatlar 150 kuruşa düştü. Küçük üreticinin buğdayı «hekto-litreyi tutmadı» gerekçesiyle ya geri çevrildi, ya da 100–150 kuruştan kapatıldı. Çiftlik beyleri, toprak ağaları milyonlar vurdular.

Bir süre sonra gerici basın Ofisin «fazla buğday stoku» yaptığı haberini yaymaya başladılar. Alıcı bulunmadığından «buğday stoklarının eritilmesi» için uygun bir fiyatla tüccara, büyük değirmen sahiplerine satılmasını istediler. Demirel Hükümeti bir kararnameyle böylesi bir vurguna yeşil ışık yaktı. Şimdi buğday tüccarları, büyük değirmen sahipleri Ofisin «buğday stoklarını» paylaşmak için yarışıyorlar.

Buğday rekoltesinin bu yıl rekor düzeyde olmasına karşın ekmek fiyatları durmadan yükseliyor. Büyük fırın sahipleri halkımızın ekmeğiyle oynuyorlar. Milyonlarca küçük ve orta köylünün ürünü, halkımızın ekmeği, bu soygun düzeninde fiyat oyunlarıyla bir sömürü aracı olarak kullanılıyor. Faşizm yalnız baskı, terör değildir. Faşizm aynı zamanda açlıktır, halkımızın ekmeğine el uzatmaktır. Bunun için köylümüz de, üreticinin alın terini değerlendirecek, köklü bir toprak reformunu gerçekleştirecek, toprak ağalığını kökünden kazıyacak ileri, demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesi için işçi sınıfıyla, tüm demokratik güçlerle omuz omuza savaşmak zorundadır.

Legale çıkma

TKP'nin legal çalışma özgürlüğü uğrundaki savaşımı, 1922'den bu yana aralıksız sürüyor. Bu savaşım, özellikle 1970'lerden sonra yeni bir aşamaya yükseldi. Günümüzde, TKP'nin legale çıkma savaşımı, komünistlerle gerici-faşist güçler arasındaki bir savaşım olmakla kalmıyor. En geniş demokratik güçlerle bir avuç işbirlikçi ve demokrasi düşmanı arasındaki savaşıma dönüşüyor.

İşçi sınıfı ve demokratik sendikal hareket TKP'ni yasaklayan 141–142'nci maddelere karşı aralıksız bir savaş yürütüyor. Bu savaşımda yurtsever, ilerici gençlik, bir dizi demokratik meslek örgütü, TÖB-DER, teknik eleman odaları, Barolar ve diğerleri işçi sınıfıyla birleşiyor.

TKP'ne özgürlük savaşımı, burjuvazinin ayrışmalarında da yansıyor. Öyle ki, burjuvazinin işbirlikçi kolu ile ulusal kolu arasındaki politik savaşımın merkezi TKP'ne konan yasağın kaldırılıp, kaldırılmaması noktasına kayıyor.

Bugün bir kimsenin sonuna kadar demokratik inançlara sahip olup olmadığının en iyi ölçütü, o kimsenin TKP'ne karşı takındığı tutumdur. Legal ilerici akımların ve basının içinde «TKP'ne özgürlük» belgisine tutarlı bir demokratik özle sarılan çok geniş çevreler vardır. Ama onların yanısıra ikircikli tutumlar da az değildir. Örneğin bazı sosyal-demokrat yöneticiler anti-komünizmin dayatması karşısında geriliyorlar. «TKP'-nin serbest bırakılmasını komünizmle en iyi kavga yolu» olarak savunduklarını söylemeye kadar işi vardırıyorlar. Bazı legal sosyalist yöneticiler ise, TKP'nin legale çıkması savaşımını susarak geçmeyi yeğ buluyorlar. Bunlar gittikçe doğrulanan bir yoruma göre, TKP'nin legale çıkmasını kendi dar parti çıkarlarına aykırı saymaktadırlar.

Böylesi ikircikli tutumlara karşılık, TKP'nin legale çıkma savaşımı için geniş bir toplumsal taban oluşuyor. Bu gelişme, uluslararası ve ulusal ölçüde güçler dengesindeki değişmelerin ürünüdür. Ama TKP'nin legale çıkması son çözümlemede, partinin örgütlenme ve politik hazırlığına, yığınlarla ve demokratik güçlerle kurduğu ilişkilerin derecesine bağlıdır. Daha militanca ve disiplinli bir çalışma . . . Partinin genel doğrultusunu daha yaratıcı ve disiplinli bir biçimde uygulama . . . Emperyalizme, NATO'ya, faşist tırmanışa karşı ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen, bir hükûmet için savaş TKP'ye özgürlük savaşımıyla bağlıdır.

TKP ve Cumhuriyet

Başbakan Demirel, CHP Genel Başkanı Ecevit'le yaptığı polemik sırasında, TKP'ne saldırdı ve partinin amaçlarını, izlediği yolu karalamaya yeltendi.

Demirel'e göre, TKP'nin, komünistlerin «gayeleri, Cumhuriyeti yıkmak»mış. Bu yakıştırmanın TKP'nin amaçlarıyla uzak yakın hiç bir ilgisi yoktur. Demirel'in partimizle ilgisi olmayan böyle bir «gayeyi» ortaya atması boş yere değildir. Demirel, TKP'ni Cumhuriyet ilkesi ile bağdaşmaz göstermekle, partinin legale çıkmasının önüne, Anayasanın değiştirilmez kaydı konan I'nci maddesini çıkartma kurnazlığı gösteriyor. Demireller için TKP'nin legale çıkması yönündeki çığ gibi büyüyen akımın karşısında hukuk cambazlığı ile tutunmaya çalışmaktan başka hiç bir yol kalmamıştır.

«Cumhuriyeti yıkmak» ne demektir? Tarihten, gerçeklerden haberi olan herkes, komünistlerin Cumhuriyet uğrundaki savaşlarını saygıyla anıyor. Paris Komünü bir Cumhuriyetti. Fransız işçi sınıfının, komünistlerinin kurduğu bu Cumhuriyeti kralcı burjuvazi kana boğdu. Bolşevik Partisinin programında «Cumhuriyet» belgisi başyeri tutuyordu. 1905'de ve 1917 Şubatında, Rusya işçi sınıfı ve komünistler Cumhuriyet için barikatlarda kan dökerken, her iki defasında Cumhuriyete hıyanet eden yine burjuvazi oldu. TKP'nin I'nci Kongresi tüm halkın önüne emperyalizmi kovmak, padişahlığı yıkmak ve Cumhuriyeti kurmak görevini koyduğu zaman, burjuvazinin en büyük bölümleri padişahlığı kurtarmak için silâha sarılıyordu. TKP, yasaklandıktan hemen sonra da emperyalizme karşı, Cumhuriyeti ve ulusal bağımsızlığı sonuna kadar savunacağını açıkladı. Buna karşılık burjuvazinin gerici kolunun tutumu ne oldu? Onlar ellerine fırsat geçer geçmez, Serbest Fırka'nın kurulmasıyla birlikte dişlerini gösterdiler ve Cumhuriyete karşı, hilafet çığlıklarıyla yeşil bayrak açtılar.

Bugün durum nedir? Cumhuriyete, lâisizme düşman olduğunu gizlemeyen MSP, hükûmete ortaktır. Demirel Erbakan'la, Türkeş'le eledir. TKP ise, özgürlük, barış ve Cumhuriyet düşmanı bu hıyanet cephesine karşı savaşıyor. İşte Cumhuriyeti yıkma edebiyatının iç yüzü budur! . . .

Sermayenin stratejisi

Başbakan Demirel, Ecevit'le yaptığı polemikte ve son propaganda konuşmalarında, işbirlikçi burjuvazinin politik taktiğini ele veriyor. Bu taktik, özetle, faşizme tırmanmak için, demokratik güçlerin birliğini daha da baltalamaktır.

İşbirlikçi burjuvazi bu taktiği uygularken, ulusal burjuvazinin ve legal sosyalist akımın sıralarındaki bazı kararsızlıklardan yararlanmaya çalışıyor. Bu kararsızlık en çok, bu akımların anti-komünizm karşısındaki tutumlarında beliriyor. O nedenle, Demirel ve ortakları, TKP'ne ve özellikle de «TKP'ne özgürlük» belgisine karşı girişilecek açık ve yoğun bir saldırının, bu akımlarda ikircikliği, kararsızlığı daha da arttıracağını umuyorlar. İşte son günlerde azgınlaşan anti-komünist saldırı bu amaca yöneliyor. TKP'ni yalıtma, diğer ilerici güçleri birbirinden ayırma çabaları hız kazanıyor.

Demirel bir yandan CHP'ni «komünistlere arka çıkmakla» suçlamaya çalışırken, bir yandan da, TKP'nin «sınıf diktası» kuracağını yayıp, CHP'deki tutucu kanadı ürkütmeye çalışıyor. Komünistlerin kimseye sığınmadıkları gerçeği bir yana, aklı başında herkes, CHP'nin komünistleri korumakla ilgisi olmadığını, onun burjuva demokrasisini korumaya çalıştığını biliyor. Öte yandan komünistlerin, TKP'nin tüm ulusal, demokratik güçlere önerdikleri eylem birliği platformunun «sınıf diktası»nı öngörmediğini, bir avuç emperyalist işbirlikçisi dışında ulusun en büyük çoğunluğununun erk ve egemenliğini öngördüğünü de herkes biliyor.

Gerici-faşist karması hükumetin başı Demirel, TKP ile legal sosyalist akımın birliğini baltalamak için ince yöntemler kullanıyor. «Komünizmden başka herşey serbest» sözleriyle legal sosyalist partilere bir çeşit yeşil ışık yakıyor. «Ben sizin yasallığınızı tanıdım, siz de benim anti-komünist politikam karşısında hiç değilse hayırhah bir tarafsızlık takının» türünden bir pazarlık kapısı açıyor. Legal sosyalist partilere bağlı emekçilerin ezici bir çoğunluğu ve sağduyu sahibi yöneticiler böylesi bir pazarlığa yanaşmayacaklardır. Çünkü, bu yol yalnız komünist harekete değil, tüm demokratik harekete zarar verecek bir yoldur.

İşbirlikçi burjuvazinin özü anti-komünizm olan politik stratejisini yenik düşürmek demokratik güçlerin elindedir. Bunun anahtarı, işbirlikçi burjuvazinin anti-komünist tuzağından kaçınmak, eylem birliğine yanaşmaktır. TKP tüm ilerici güçlerle diyalog kurma yanlısıdır.

Büyük sermayenin hedefi

Madeni Eşya Sanayii kolundaki patron sendikası — MESS'in genel kurulu birçok sınıfsal gerçekleri açığa vurdu. Hükümetin, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruluş yasasını yeniden çıkartma, 274–275 sayılı sendikalar yasasını değiştirme girişimlerinin ve kanlı saldırıların arkasında patronların isteklerinin yattığını gösterdi.

Aynı zamanda, bu genel kurul, sınıf savaşının ne ölçülerde keskinleştiğini, hangi noktalara varabileceğini ve safların oldukça netleştiğini de gösterdi. Bir avuç işbirlikçi ve ortakları, işçi ve emekçi yığınların ekonomik ve demokratik kazanımlarını geri almak, sömürüyü arttırmak, küçük ve orta sermaye kesimlerinin kârlarını da kendi kasalarına aktarmak ve her alanda egemenliği ele geçirmek için faşizme tırmanıyor.

İşbirlikçi burjuvazi en son, MESS genel kurulunda ortaya konan demokrasi düşmanı politikasının arkasında yatan isteklerin gerçekleşmesini kolaylaştıracak sıkıyönetimin ilân edilmesi için bundan önce çok çalıştı. Gerici, faşist karması Demirel Hükümeti, MİT, faşist komandolar, ve Maocu ajanlar eliyle uzunca bir süre gençlik hareketini çıkmaz sokaklara sürüklemeyi, böylece 12 Mart'ın hemen öncesinde elde ettikleri sonuçları almayı ümit etti. Fakat, ilerici yurtsever gençliğin uyanıklığı, işçi sınıfıyla olan bağlarının güçlenmesi, işbirlikçi burjuvaziyi düş kırıklığına uğrattı. Bu nedenle işbirlikçi burjuvazi dolaylı yolları bıraktı; bağımsızlık, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşının en kararlı gücüne, işçi sınıfına cepheden saldırıya geçti. TARİŞ'de, Seydişehir'de, TOFAŞ'da kendini gösteren ve gittikçe yoğunlaşan silâhlı saldırılar bu değişimin bir sonucudur.

İşçi sınıfının partisi — TKP'nin açık çalışması yasaklanmıştır. Ancak, buna karşın işçi sınıfının savaşı gün geçtikçe yükselmektedir. Şimdi, MESS'li patronlar yeni anti-demokratik yasalar ve Türk-İş başlarının yardımıyla gerçekleştirilen kanlı saldırılarla, sendikal hakları da ortadan kaldırmak, devrimci sendikaları yasaklamak ve tamamen kendilerine bağlı faşist tipi bir konfederasyon oluşturmak istiyorlar.

Referandum ve sarı sendikacılar

Büyük sermayenin en gerici kesimleri işçilere karşı sürdürdükleri kanlı saldırıları, kamuoyuna «sendikal rekabetten doğan çatışmalar» biçiminde göstermeye çalışıyorlar. Bunlar, bir yandan bu «sendikal rekabetten doğan çatışmalar»-dan sözde dert yanarak kamuoyunun anti-demokratik girişimlere karşı tepkisini kırmak istiyorlar. Öte yandan, oyunlarını bozacak, bu uydurma anti-demokratik baskı, «tedbir» gerekçelerini ortadan kaldıracak tek demokratik çözüm yolu olan referandumun yasalaşmasını önlemek için uğraşıyorlar.

Sarı sendikacıların başı Tunç'ların referanduma yanaşmamalarının nedeni de, sendika seçme özgürlüğünün, onların işbirlikçi burjuvaziye dayanan saltanatlarının ömrünü oldukça kısaltacak olmasıdır. Nasıl ki, bugüne kadar gizli e açık sayıma dayalı referandumlarda işçiler: «Sınıf uzlaşmacılarına, sarı sendikacılara hayır!» demişlerdir.

Referandumun yasalaşması sendikal hareketteki bölünmüşlükten yararlanan patronların oyunlarını, işçi ücretlerini dondurmak, sendikaları kontrol altına alma girişimlerini büyük ölçüde boşa çıkaracaktır. Referandumun yasalaşması sendikal birliği sağlama yönünde önemli demokratik bir adımdır.

Türk-İş yönetim kurulunun 24 Temmuz toplantısının öncesinde ve sonrasında da görüldüğü gibi, Türk-İş'e dayatılan «partilerüstü politika» son günlerini yaşıyor. Türk-İş içindeki yığınlar, bu sendikaların çoğu işçilere yapılan faşist saldırılara, Devlet Güvenlik Mahkemelerine, faşist tırmanışa karşı duruyor.

İşçiler, ilerici yurtsever güçler arasında doğan birliği Tunçlar bozmaya, bölmeğe çalışıyorlar.

1 Mayıs'da, İşçi sınıfının uluslararası savaş ve dayanışma gününde Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler de yüzbinlerin içinde yer aldılar. Bunun sonucunda Tunçlar sahte «İşçi Bayramı 24 Temmuz»u kutlayacak gücü kendilerinde bulamadılar.

Tunç, fabrikalardan yurdun dörtbir yanına uzanan bu gelişimi; işçilerin kendi bağımsız sınıf politikalarını seçmelerini, DİSK'e akını durdurmak için hem CHP'nin içindeki sağ kanatla elele veriyor; CHP'yi de kendisiyle birlikte işçi sınıfının karşısına dikmeye çalışıyor. Hem de faşist komandoları sendikalarda yuvalıyor. Bunlarla işçilere saldırıyor. Arkadan, Demirel Hükümetinin emrindeki bölge çalışma müdürlüklerinden sahte üye fişleriyle yetki alıyor.

Tunç'un faşist komondolarla işbirliği sadece DİSK'e bağlı sendikalara, bu sendikalara üye işçilere değil, Türk-İş'e bağlı sendikalara ve Türk-İş içindeki yığınlara da yönelmiş bir tehlikedir.

Eylem birliği

Tunç'ların TARİŞ'de, Seydişehir'de ve TOFAŞ'da kendini açıkça gösteren faşistlerle işbirliği, aynı zamanda Türk-İş'e bağlı sendikalara ve bunlara üye işçilere karşı da yöneltilmiş öldürücü bir silâhtır. Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasının İzmir Şube başkanının ve arkasından Türk-İş 3. bölge temsilciliğinin yaptığı açıklamalar bunu doğruladı.

İşçilerin DISK'e bağlı Tekstil sendikasına akışını önlemek için sarı sendikacıların çabalarıyla TARİŞ'te yuvalanan Ülkü Ocaklı ve MHP'li faşist komandolar, işçileri «MİSK» adlı faşist yuvasına üye olmaya, para vermeye zorluyorlar. Sahte belgeler düzenliyorlar.

MHP'ni hükümet ortağı durumuna getiren, sermayenin en gerici kesimleri şimdi onun bir kolu olan «MİSK»e işçi hareketi içinde taban yaratmaya çalışıyorlar.

Bunların gelecekteki amacı ise, faşist tipi tek bir korporatif devlet sendikası. Bütün işçiler bu tür sendikaya üye olmaya zorlanacaklar. Diğer sendikalar kalkacak. «Sermayenin ve emeğin işbirliği»-adına bu sendika aracılığıyla işbirlikçi burjuvazi rahatça sömürüsüne ve ulusal zenginlikleri talana devam edecek. İşte, TARİŞ'de olanlar bunun sadece bir küçük provası. Ve Tunçların kendilerince «geçici»olan faşistlerle işbirliği işte bu amaca yarıyor. Fakat sermayenin en gerici kesimlerinin, faşistlerin niyeti «geçici» değil, yeterli olamadıkları yerlerde sarı sendikacıları da bir köşeye itiveriyorlar. TARİŞ olayları bunu da doğruladı.

Sendikal hakları tamamen ortadan kaldırmayı amaçlıyan faşist saldırıların yanında, fabrikalarda ve işyerlerinde işçilerin ilerici, yurtsever sendikacıların eylem birliği yapmalarını zorunlu kılan konulardan bir diğeri de lokavtlar ve toplu işten çıkarmalardır. Lokavt ve toplu içten çıkarmalar DISK'li, Türk-İş'li, bağımsız sendikalı ve sendikasız bütün işçileri tehdit ediyor. Vakıflar Bankasında çalışan işçilere, Deri-İş üyesi işçilere uygulanan lokavtlar bunun en yeni örnekleridir.

Fabrikalarda komünistler, sınıf sendikacılığının bilincinde olan işçiler, diğer sınıf kardeşlerini uyarmalıdırlar.

Türk-İş başlarının faşistlerle işbirliği politikasına ve patronların elindeki anti-demokratik lokavt silâhına, toplu işten çıkarmalara karşı omuz omuza vermelidirler. Ekonomik ve politik savaşımda sendikaları eylem birliğine zorlamalıdırlar.

PARTİ YAŞAMI

DGM'ye karşı direnişin öğrettikleri

Türkiye'nin nesnel gelişme koşulları, bütün devrimci güçlerin birliğini zorluyor. Yurtta toplumsal gelişmenin yasallığı budur. TKP'nin yeni programı hazırlanırken bu yasallık gözönünde tutularak devrimci güçlerin anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik gelişmeden yana eylem birliğine özel bir önem verilmiştir. Günümüzün gelişmeleri TKP programındaki bu saptamayı tümüyle haklı çıkarmaktadır. Ama bu programı canlı, yaratıcı ve güncel gelişmelerin ayrıntıları, öğretileri gözönünde tutularak ve programı zenginleştirecek biçimde uygulamak gerekmektedir.

Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı devrimci güçlerde meydana gelen ortak eylem, Türkiye'deki nesnel gelişmenin bütün devrimci güçlerin eylem birliği yönünde olduğunun en son örneklerinden biridir.

12 Mart döneminde Erim-Melen Hükümetleri ve Mecliste gerici çoğunluk Anayasada değişiklik yaptı, Devlet Güvenlik Mahkemelerini Anayasaya soktu. TKP buna karşı savaş açtı. TKP'nin Demirel Hükümetine karşı savaşımı onun daha kurulduğu günden, DGM'lere karşı savaşımı da onun Anayasaya geçirildiği saattan başlar.

Bilindiği gibi, Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasasını Anayasa Mahkemesi bozdu. AP yöneticileri Meclise yeni bir yasa tasarısı sundular. Bu tasarıya karşı DİSK savaş bayrağı açtı. Bütün sendikalar bu savaşımı desteklediler. Öylesine ki, Türk-İş'in başını tutan Tunç-Şide grubu bile tasarıya karşı, çekingen de olsa, tutum almak zorunda kaldı. Özüne değil de, biçimine karşı çıktı.

Legal sosyalist partileri, meslek birlikleri, gençlik ve kadın örgütleri, CHP hep birlikte tasarının Meclisten geçirilmemesi için DİSK'in açtığı kampanyaya katıldılar. DİSK, tasarıya karşı genel grev ve zincirleme grevler önerisini de öne sürdü. Bütün ilerici, yurtsever, devrimci güçler ayni amaca doğru ortaklaşa yürüttükleri savaşın sonucunda tasarı Meclisten geçmedi. Ama Demirel ve onun düzeyindeki politikacılar Meclisi Eylül ayında olağanüstü toplantıya çağırıp tasarıyı «yasallaştırmak» önerisinde bulundular. İlk başarı kazanılmıştı, ama bu başarı kesin değildir. Tehlike olduğu gibi duruyor.

Faşist tırmanışa, Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı tüm devrimci güçlerin ortak eylemleri başarının kilit noktasıdır. Demirel ve yandaşlarının bütün çabalarına karşın komünist olmayan ilerici, devrimci, yurtsever güçler bu ortak savaşımda anti-komünizm tuzağına düşmediler. Bundan böyle de bu oyunlara gelmemek gerekir. Çıkarılacak ilk ders budur. İkincisi, ortak eyleme katılan güçler, ilkesel eleştiriler dışında, tartışmalarını, çekişmelerini, kişisel saldırılarını bir yana bıraktılar. Eylem birliğinin önemli koşullarından biri de budur. Üçüncüsü, birbirinin varlığını kabul ettiler. Dördüncüsü, bu direnişi yurt çapında örgütlü biçime sokmaktır.

DGM'ne karşı bu ilk başarı, savunduğumuz şu gerçeği doğruladı: yurtsever, ilerici, devrimci, sosyalist güçlerin eylem birliği büyük burjuvazinin egemenliğini sarsabilir, hattâ yıkabilir.

Bu başarı, devrimci güçlerin ayrılığını, bölünmüşlüğünü büyük burjuvazinin egemenliğinin nedenlerinden biri saymıyan görüşlerin ise, sakatlığını ve geçersizliğini de doğruladı.

Yığın örgütleri (2)

Konumuz komünistlerin, gericilerin elinde bulunan yığın örgütlerinde çalışmalarıdır. Bu çok önemli bir durumdur. Çünkü bugüne kadar görülen uygulama, gericilerin, sarı sendikacıların elinde bulunan yığın örgütlerinde, sendikalarda çalışmaktansa başka örgütler, sendikalar kurmak yönüne gidildiğini göstermiştir. Bu örgütlerden, sendikalardan çoğu da güdük kalmış, gelişememiştir. Bu konuda DİSK'in kuruluşu özel ayrı bir şeydir. Ama bu özel durum genelleşememiştir. Bundan ötürü komünistlerin yığının bulunduğu yerde çalışma koşullarını bellemeleri ve bu ilkeyi uygulamaları gerekiyor.

Bu konuda başta gelen örnek Türk-İş'tir. Bilindiği gibi, Türk-İş bugün, hâlâ, yaklaşık 400 bin işçiyi çatısında topluyor. Türk-İş'teki işçiler Türkiye işçi sınıfının ayrılmaz bir parçasıdır. Demokratik haklara yapılan saldırılar, faşist yöntemler, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin dayattığı talan ve baskı düzeni, pahalılık, enflâsyon onları da kapsamına alıyor. Ama öte yandan, yine hepimizin bildiği gibi, bir avuç sendika ağası, emperyalizmin, büyük burjuvazinin ajanı ve bugünkü sömürü düzeninin sürdürücüleri arasında. Hiçbir komünist, hiçbir gerçek sendikacı, hiçbir gerçek devrimci Türk-İş gibi büyük bir sendika konfederasyonunun Tunç-Şide grubunun elinde sömürü düzeninin dayanağı olmasına göz yumamaz, yummamalıdır. Elbette, sendikalarda Türk-İş'ten ayrılmak DİSK'e geçmek süreci vardır. Bu, işçi sınıfının birliği bakımından olumlu ve özendirilmesi gereken bir süreçtir. Ama bir yandan da Türk-İş'teki yığının arasına girmek, onun savaşına sahip çıkmak gibi bir ödev de önümüzde duruyor.

AP için de ayni ilkeleri uygulamak gerekir. Ama AP ile Türk-İş'i birbirine karıştırmamak şartıyle. AP, büyük burjuva ve ağalar sınıfının partisidir. AP, Demirel ve yandaşları gibi emperyalizmin ajanı, aşırı gerici, Türkiye'deki büyük toprak beylerinin ve tekellerin politikasını faşist yöntemlerle yürüten, anti-komünizmi körükleyen, Anayasaya bile düşman politikacıların elindedir.

Ama bu partiye üye olan ve ona oy veren köylüler, emekçiler vardır. Bu gibi işçilerin, köylülerin kendilerine düşman bir politikayı kendi elleriyle destekler durumuna düştükleri de kuşkusuzdur. Ama unutmamak gerek ki, bu gruba o veren veya onun partisine üye olan işçi ve emekçileri gerici yöneticilerinin yandaşı saymak büyük bir hata olur. Bu bakımdan bir yandan AP yöneticileriyle, emekçi yığınını birbirinden ayırmak, yöneticileri yalıtmak gibi bir politika uygularken bir yandan da bu emekçi ve işçilerin günlük ekonomik savaşımına sahip çıkmak ve bu savaşımda onları politik bakımdan eğitmek, onlara yardımcı olmak komünistlerin başarmaları gereken önemli ödevlerinden biridir.

Gelecek sayımızda gericilerin elinde bulunan derneklerde çalışma sorununu ele alacağız.

ATILIMI OKU VE OKUT!

PARTI YAŞAMI

Partinin savaş tarihinden
II. Kongre

II. Kongre, TKP'nin savaş tarihinde önemli bir yer tutar. I. Kongreyle ikincisi arasındaki süreç çok çetin, sert, kanlı bir süredir.

İki kongre arası iki yıldı. I. Kongre 10 Eylül 1920 yılında toplandı. II. Kongre 15 Ağustos 1922'de yapıldı. Birinci kongreyle, Türkiye'deki bütün komünist örgütler bir çatı altında, yurt çapında tek partide toplandı. İşçi sınıfı yepyeni bir örgütle ortaya çıktı. O, sınıf savaşında yeni bir aşomaya ayak bastı. Eline yepyeni bir silâh aldı. Marksçı-Leninci savaş ilkelerine, devrim ilkelerine dayanıyordu, böylesi bir temele oturtulmuştu bu parti.

Burjuvazi, TKP'ne karşı kanlı saldırıya geçmekte geçikmedi. Kurulduğundan beş ay sonra M. Suphi'ler, «15»ler, Merkez Komitesi üyeleri barbarca öldürüldü, Karadeniz'de boğduruldu. TKP, çok ağır bir yara aldı. Yaralarını sarması, kendisini toparlaması gerekti. Strateji ve taktiğini yeni duruma göre ayarlomalıydı. Kongreye gidilmesi, ertelenemez bir zorunluktu.

I. Kongre ulusal kurtuluş savaşının başlarında, Türkiye halkının ölüm, kalım savaşları verdiği o çetin günlerde yapıldı. Böylesi bir dönemde burjuvazi halkımıza, işçi sınıfına arkadan hançer sapladı. Böylece burjuvazi, ulusal bağımsızlık savaşının demokratik devrim aşamosına yükselmesine karşı çıktı. Komünist Partisi, burjuvazinin iki birbirine ters yönünü, onun içyüzünü halka açıklamaktan geri durmadı. Ama, öte yandan da, bu burjuvaziyi emperyalistlere, salgıncılara ve onlarla ortaklık kuran gericilere, padişahçılara karşı savaşta desteklediğini biteviye belirtti.

II. Kongrenin öngünlerine doğru, Merkez Komitesinin bir bildirisi çıktı. «Yeni Hayat» dergisinde yayınlanan bu bildiride: «Halihazırdaki Millet Meclisi hükümeti emperyalizme, istilâcılara karşı mücadeleyi sürdürdükçe, Sovyetlerle dostluğa devam ettikçe, iç politikada halkın, işçinin, köylünün menfaatlerini korumaya hazır olduğunu ispat ettikçe parti bu hükümeti desteklemeye hazırdır» deniliyordu. «Türkiye burjuvazisinin emperyalizme karşı mücadelesinin, objektif olarak, devrimci savaşa, proletaryanın, Türkiye emekçilerinin çıkarlarına uygun düştüğü» ayrıca belirtiliyordu.

Kurtuluş savaşı, ateş boylarında yeni bir aşamanın eşiğine gelmişti. Kongreye gidilmesinin bir nedeni de buydu. Kongrenin gündemi bir ay öncesinden açıklandı. «Bolu» gazetesinin 18 Temmuz 1922 günlü sayısında bu gündem tümüyle basıldıydı. 12 sorun ele alınıyordu. Ulusal sorun, kurtuluş savaşının bu döneminde TKP'nin politik tutumu ön plâna alınıyordu. Bütün yurtsever güçlerin, örgütlerin cephe birliği özellikle belirtiliyordu. Çözümleyici ana sorun: Anayurda dalan emperyalistleri, salgıncıları topraklarımızdan söküp atmaktı!

Kongre, komünistleri, bütün yurtseverleri savaş boylarına çağırdı. Komünistler bu çağrıya uydular.

Parti açık çalışıyordu. Kongresi de açık olacaktı. Kongrenin yeri gösterilmiş, önceden hükümetten izin alınmıştı. Kongre, Ankara'da, Millet Bahçesi tiyatrosunda yapılacaktı. İçişleri Bakanlığı polis eyleme geçti. Önce tiyatroyu yaktılar. Kongreye gelen Fransız Komünist Partisi delegesine kurşun sıktılar. Provokasyanlar, baskılar birbirini izledi. Fabrikalardan gelecek işçi komünist delegelere engeller, yasaklamalar çıkarıldı. Gene de, bu delegelerin % 80'ni kongreye geldi. Kongre açıldı. Bir gün çalıştı. Ertesi gün hükümet kongreyi yasakladı. Bunun üzerine, kongreyi gizli sürdürme kararı alındı. Küçükesat bağları'nda, gizli, daha beş oturum yapıldı. Partinin savaş platformu, politikası onaylandı. Yeni Merkez Komitesi seçildi. Salih Hacıoğlu Genel Sekreterliğe getirildi.

II. Kongreden iki hafta sonra, Kuva-i Milliye orduları, düşmana karşı gene saldırıya geçti. 30 Ağustos oldu. Bütün İzmir, özellikle Halkapınar işçileri silâhlandılar. Vuruştular, kenti elegeçirdiler. 9 Eylülde düşmanlar denize döküldü.

Üç gün sonra, 12 Eylül 1922'de, Ankara hükümeti – Rauf Orboy TKP'ne yasak koydu. TKP Merkez Komitesi bu zorbalığı, açıkladığı bir bildiriyle protesto etti. «Türkiye Komünist Partisi işçi sınıfının partisidir . . . Bu parti, uluslararası proletarya ordusunun, komünist partilerinin Türkiye'deki bir koludur . . . Hiç bir yasak, hiç bir yasa bu partiyi savaştan alakoyamaz!»

TKP, 54 yıldır bu «yasoğı» tanımamıştır. Özverili savaşından geri durmamıştır. En çetin savaş deneylerinden geçmiştir. Savaşıyor, savoşacaktır!

«Meslek yasağı» na karşı

TKP delegesinin, Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partileri temsilcilerinin Strasbourg toplantısında yaptığı konuşma:

Yoldaşlar,

Avrupa kapitalist ülkeler komünist partilerinin Federal Almanya Cumhuriyeti'nde ve Batı Berlin'de uygulanan «meslek yasağı»nı protesto eden mitingini candan selâmlarız.

Bu miting komünistlerin, emperyalist tekellere ve emrindeki güçlere, bunların başvurdukları anti-demokratik uygulamalara karşı yürütülen halk hareketinin başında yer aldıklarını bir kez daha doğrulamaktadır. Tekellerin politikasına kurban edilmek istenen yığınların ekonomik ve politik menfaatlerini korumak bizim görevimizdir.

Emperyalist güçler, kendi kazanç hırslarının neden olduğu bunalım dolayısıyle, ondan kurtuluşun biricik çıkış yolu olan tekellerin baskısı altında bulunmayan gerçek demokrasi yolunda yürüyenlere, meslek yasakları dahil, çeşitli biçimler altında saldırmaktadırlar.

Komünistlere, sendikacılara, antifaşistlere, ilerici insanlara meslek yasağı konulan yerlerde demokrasiden söz etmek ikiyüzlülükten başka bir şey değildir. Demokrasi, demokratik güçlerin serbestçe örgütlenmesini engellemek, hele hele Anayasal haklarını kısıtlamak demek değildir. Federal Almanya Cumhuriyeti, Türkiye'yle emperyalist çıkarların egemen olduğu sıkı ekonomik ilişkileri kurmuş bir ülkedir. Bu çerçeve içinde 700.000 Türkiyeli işçi (aileleriyle birlikte 1 milyon) F. Almanya'da çalışmaktadır. Alman işçi sınıfının bölünmez bir kısmı olan Türkiye'li işçiler sendika, taşınma, politik özgürlükler gibi en basit özgürlükler bakımından aynı anti-demokratik işlemlerle karşı karşıya bulunuyor, bu demokratik haklar uğrunda Alman işçileriyle omuz omuza savaşıyorlar. Onbeş ayda 70'ten fazla demokratın kanına giren faşist sürülerini «rejimin savunucuları» sayan Başbakan Demirel ise, batı demokrasisine bağlılıktan söz ediyor.

Bu mitingten yararlanarak F. Almanya Cumhuriyetindeki ve Batı Berlin'deki komünistlerle, demokratlarla dayanışmamızı dile getirir, Türkiye Komünist Partisi'nin bu dayanışmayı güçlendirmek için her şeyi yapacağını bildiririz.

Yaşasın uluslararası komünist hareketin birliği ve dayanışması!

Yaşasın barış, demokrasi ve sosyalizm uğrundaki savaş!